

„Akkor” és „most”

25. Az ötödik pecsét feltörése

Jel 6:9-11

János apostol szeme elől eltűnt a negyedik lovas is, tekintete visszatért a Bárányhoz, aki a negyedik pecsét feltörését kezdte meg.

Az angyal nem hallatja most a szavát, úgy amint az első négy pecsét felnyitásakor tette.

Az oltár kapcsán megjegyezzük, hogy az ószövetségi szent helyen, a sátorban és a templomban egyaránt két oltár létezett. Az égőáldozati oltár a szentély udvarán volt elhelyezve. A templomon belül helyezték el a **füstölő oltárt**. A 6:9-ben szereplő oltár az **égőáldozati oltárt jelenti**, amely a pitvarban volt található, ahol valóságosan vér folyt. Vagyis a vértanúkra utal az oltár, hiszen a vér az oltár alatt gyűlt össze. A zsidó felfogás szerint a meghalt igazak lelkei – más szóval a vérük – egy számukra fenntartott helyen, a dicsőség trónja alatt várták az ítéletet. Ez egy meghatóan szép és magasztos gondolat János megfogalmazásában. Hiszen, akik az életüket adták Istenért, mindenüket odaadták, a legnagyobb tettet hajtották végre.

A **bizonyágtételért, amelyet kaptak** egyértelműen Jézus életére és halálára vonatkozik. Isten bizonyágtétele Jézus munkássága volt. A mártírok életük végéig megtartották Isten bizonyágtételét, hittek benne, ezért áldozták fel a legnagyobb értéküket. Figyelemre méltó, hogy semmit nem részletez a könyv a mártírok szenvedéseiből. Az Újszövetség eléggé tartózkodó a vértanúk szenvedéseinek leírásával, csupán István esetében tesz kivételt. Bármilyen vértanúság megfogalmazása, Krisztus áldozatát kisebbítené. Nem felejthetjük el, hogy János idejében már folynak a keresztény üldözések, sok mártírt adott az ősegyház, ezeket nem „csapásként” fogják fel, hanem Krisztushoz való hűség gyanánt.

Hangos szóval kiáltanak Istenhez a mártírok: **meddig tart még?** Zakariás 1:12 is hasonló kérdést tett fel. Domitianus császár pedig egyre kegyetlenebb rendeleteivel szinte a jövő nemzedékét is mártírrá tette. Nem csupán a múlt áldozatai, hanem a jövő mártírjai nevében is feltették a kérdést: **meddig tart még?** Az **ötödik pecsét** felnyitásakor átfogó üldözés indult meg a keresztények ellen. Olyan nagy és fájdalmas volt ez a pusztítás, hogy az ítélet elmaradása szinte már elviselhetetlen terhet jelentett az igazak számára. Mt 24:9 így fogalmaz: „Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért.” A világ megindítja ekkor a nagy antikrisztusi üldözését az igazak ellen, ez az **ötödik pecsét üzenete**. Az igazak a legnagyobb szenvedések közepette mondják hangos szóval: „Uram te szent és igaz vagy”...

Nem a bosszúvágy hajtja a keresztényeket, hanem annak a felismerése, hogy Isten ítéletei mindig igazak voltak, és most is azok lesznek. A föld visszaadja Isten szolgáinak a vérét, és a testük is fel fog támadni dicsőségesen. Ez lesz egy igazi **igazságszolgáltatás** és nem jogszolgáltatás!

Akkor fehér ruhát adatnak azoknak a hűségeseeknek. Isten első válasza a kérésükre. A fehér ruha az üdvösség jelképe és az Isten legnagyobb ajándéka az ember számára. Annak idején a Teremtő készítette Ádám és Éva számára a bűneset után az első bőr ruhát. Isten fehér ruhája a megváltott ember számára a mennyei élet szimbóluma. Az ötödik pecsét feltörését követően derül ki, hogy ki méltó és ki nem a fehér ruhára. Mindenki keresztül fog menni ennek a pecsétnek a korszakán az egyéni életében. Az igazsághoz való hozzáállásunkat a kimondott szavakon túl az életünkkel bizonyítjuk leginkább.

Isten ítélete a „föld lakosait” fogja sújtani. Bár az ószövetségi átokzsoltárookra jellemző módon van megfogalmazva az ítélet kérése, mégis a végítélet perspektívájába torkollik bele a kérés, tehát Jézus ítéletét kérik.

Második válasz: „**egy kevés ideig**”. Ezzel elveszi az élet a mártírok sürgetésének. Mi emberek állandóan sürgetni akarjuk Istent! Mi is hasonlóan kiáltunk fel, mint az őskeresztények, és számunkra is azt mondja Isten, várjatok még egy kevés ideig. Vannak még dolgok, amelyeknek be kell telniük, majd ezután Isten lépni fog. Feladatunk az, hogy végezzük szolgálatukat, és nem az, hogy az ítéletet bosszúálló módon meghirdessük a föld lakóinak. Ezért élünk, ezért tervezhetünk akár egyéni, akár kollektív életünkben, mert van még egy kevés idő. Azonban ez a haladék nem végtelen, hanem véges, már-már a végéhez ért.

A kis várakozás nem jelenti azt, hogy Isten nem ítélné meg a parázna Babilont, aki megölte a szenteket. Isten minden igazságtalanságot megítél, minden kiontott vércseppet, minden igazságtalanságban kiontott könnycseppet megítél, nem csak ott kint a világban, hanem itt bent az oltár körül is. Az Úr siet eljönni annyira, amennyire csak lehetséges.

Dr. Tokics Imre